

“मीठे बच्चे- तिमीलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ, तिम्रो पासमा ज्ञान रत्न छन्, यिनै रत्नहरूको धन्दा तिमीले गर्नु छ, तिमीले यहाँ ज्ञान सिक्छौ, भक्ति होइन ।”

प्रश्न:- मनुष्यहरू ड्रामाको कुन अनौठो कुरालाई भगवान्को लीला सम्झिएर उहाँको महिमा गर्छन् ?

उत्तर:- जसले जेमा भावना राख्छ, उसलाई त्यसको साक्षात्कार हुन्छ, त्यसैले सम्झन्छन्- यो भगवान्ले साक्षात्कार गराउनुभएको हो तर हुन्छ त सबै ड्रामा अनुसार नै । एकातिर भगवान्को महिमा गर्छन्, अर्कोतिर सर्वव्यापी भनेर ग्लानि गरिदिन्छन् ।

ओम् शान्ति । भगवानुवाच- बच्चाहरूलाई यो त सम्झाइएको छ- मनुष्यलाई वा देवतालाई भगवान् भनिदैन । गायन पनि गर्छन्- ब्रह्मा देवताए नमः, विष्णु देवताए नमः, शंकर देवताए नमः फेरि भन्छन्, शिव परमात्माए नमः । यो पनि तिमी जान्दछौ- शिवको आफ्नो शरीर छैन । मूलवतनमा शिवबाबा र शालिग्राम रहन्छन् । बच्चाहरूले जान्दछन्- अहिले हामी आत्माहरूलाई बाबाले पढाइरहनुभएको छ र जति पनि सत्सङ्ग छन् वास्तवमा ती कुनै सत्सङ्ग होइनन् । बाबा भन्नुहुन्छ- तिनीहरू त मायाका सङ्ग हुन् । वहाँ यस्तो कसैले सम्झदैनन्- हामीलाई भगवान्ले पढाउनुहुन्छ । गीता सुन्दा पनि कृष्ण भगवानुवाच सम्झन्छन् । दिन प्रतिदिन गीताको अभ्यास कम हुँदै जान्छ किनकि आफ्नो धर्मलाई नै जान्दैनन् । कृष्णसँग त सबैको प्यार छ, कृष्णलाई नै भुलाउँछन् । अब तिमीहरू सम्झन्छौ- हामीले कसलाई भुलाउँथ्यौं ? बच्चालाई भुलाइन्छ, बाबालाई त भुलाउन सकिदैन । तिमीले शिवबाबालाई भुलाउँछौ र ? उहाँ बालक त बन्नुहुन्न, पुनर्जन्ममा आउनुहुन्न । उहाँ त बिन्दु हुनुहुन्छ, उहाँलाई कसरी भुलाउने ? धेरैलाई कृष्णको साक्षात्कार हुन्छ । कृष्णको मुखमा त सारा विश्व छ किनकि विश्वका मालिक बन्छन् । त्यसैले विश्वरूपी मक्खन छ । उनीहरू जो आपसमा लडाईं गर्छन् उनीहरू पनि सृष्टिरूपी मक्खनका लागि लडाईं गर्छन् । सम्झन्छन् हामीले विजय प्राप्त गरौं । कृष्णको मुखमा मक्खनको गोला देखाउँछन्, यी पनि अनेक प्रकारका साक्षात्कार हुन्छन् । तर अर्थ केही पनि बुझ्दैनन् । यहाँ तिमीलाई साक्षात्कारको अर्थ सम्झाइन्छ । मनुष्यहरूले सम्झन्छन्- हामीलाई भगवान्ले साक्षात्कार गराउनुहुन्छ । यो पनि बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- जसलाई याद गर्छन्, मानौं कसैले कृष्णको नवधा भक्ति गर्छ भने अल्पकालको लागि उसको मनोकामना पूरा हुन्छ । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । यस्तो भनिदैन- भगवान्ले साक्षात्कार गराउनुभयो । जसले जुन भावनाले जसको पूजा गर्छ उसलाई त्यो साक्षात्कार हुन्छ । यो ड्रामामा निश्चित छ । यो त भगवान्को महिमा गाइएको छ- उहाँले साक्षात्कार गराउनुहुन्छ । एकातिर यति धेरै महिमा पनि गर्छन्, अर्कोतिर फेरि भनिदिन्छन्, पत्थरमा भगवान् हुनुहुन्छ । कति अन्धश्रद्धाको भक्ति गर्छन् । सम्झन्छन्- पुग्यो, कृष्णको साक्षात्कार भयो, कृष्णपुरीमा हामी अवश्य जानेछौं । तर कृष्णपुरी कहाँबाट आउनु ? यो सबै रहस्य बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई अहिले सम्झाउनुहुन्छ । कृष्णपुरीको स्थापना भइरहेको छ । यो हो कंसपुरी । कंस, अकासुर, बकासुर, कुम्भकर्ण, रावण- यी सबै असुरका नाम हुन् । शास्त्रमा के के लेखेका छन् ।

यो पनि सम्झाउनु छ- गुरु दुई प्रकारका हुन्छन् । भक्ति मार्गका गुरु, उनीहरूले भक्ति नै सिकाउँछन् । उहाँ बाबा हुनुहुन्छ ज्ञानका सागर, उहाँलाई सद्गुरु भनिन्छ । उहाँले कहिल्यै भक्ति सिकाउनुहुन्न, ज्ञान नै सिकाउनुहुन्छ । मनुष्य त भक्तिमा कति खुशी हुन्छन्, बाजा बजाइरहन्छन्, वनासरमा तिमी देख्न सक्छौ- सबै देवताहरूको मन्दिर बनाइदिएका छन् । यो सबै हो भक्ति मार्गको दोकानदारी, भक्तिको धन्दा । तिमी बच्चाहरूको धन्दा हो ज्ञान रत्नको, यसलाई पनि व्यापार भनिन्छ । बाबा पनि रत्नहरूका व्यापारी हुनुहुन्छ । तिमी सम्झन्छौ- यी रत्न के हुन् ! यी कुराहरूलाई उनीहरूले नै बुझ्दछन् जसले कल्प पहिले बुभुकेका छन्, अरूले बुझ्दै-बुझ्दैनन् । जति पनि ठूलाबडा व्यक्तिहरू छन् उनीहरू अन्त्यमा आएर बुझ्नेछन् । परिवर्तन भएका छन् नि । राजा जनकको कथा सुनाउँछन् । जनक फेरि अनु जनक बने । जस्तै कसैको नाम कृष्ण छ भने भन्छन् तिमी अनु दैवी कृष्ण बन्दछौ । कहाँ उनी सर्वगुण सम्पन्न कृष्ण, कहाँ यी ! कसैको लक्ष्मी नाम छ भने पनि यी लक्ष्मी-नारायणका अगाडि गएर महिमा गाउँछिन् । उनले कहाँ जान्दछिन् र- यिनमा र ममा फरक किन छ ? अहिले तिमी बच्चाहरूलाई ज्ञान मिलेको छ- यो सृष्टि चक्र कसरी घुम्छ ? तिमीले नै ८४ जन्म लिन्छौ । यो चक्र अनेक पटक घुम्दै आएको छ ।

कहिल्यै बन्द हुन सक्दैन । तिमी यस नाटकका पात्रहरू हो । मनुष्यले यति अवश्य सम्भन्छन्— हामी यस नाटकमा पार्ट बजाउन आएका हौं । बाँकी ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दैनन् ।

तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामी आत्माहरूको रहने स्थान सबैभन्दा पर छ । वहाँ सूर्य चन्द्रमाको प्रकाश पनि पुग्दैन । यो सबैलाई जान्ने बच्चाहरू पनि धेरैजसो साधारण गरिब नै बन्छन् किनकि भारतवर्ष नै सबैभन्दा धनवान् थियो, अहिले भारत नै सबैभन्दा गरिब बनेको छ । सारा खेल यहाँ नै छ । यो जस्तो पावन खण्ड अरू कुनै हुँदैन । पावन दुनियाँमा पावन खण्ड हुन्छ, अरू कुनै खण्ड वहाँ हुँदैन । बाबाले सम्भाउनुभएको छ— यो सारा दुनियाँ एउटा बेहदको टापू हो । जसरी लंका टापू हो । देखाउँछन्, रावण लंकामा रहन्थ्यो । अहिले तिमी सम्भन्छौ— रावणको राज्य त सारा बेहदको लंकामा छ । यो सारा सृष्टि समुद्रमा खडा छ । यो टापू हो । यसमा रावणको राज्य छ । यी सबै सीताहरू रावणको जेलमा छन् । उनीहरूले त हदका कथाहरू बनाइदिएका छन् । यो हो सारा बेहदको कुरा । बेहदको नाटक हो, त्यसमा नै फेरि साना-साना नाटक बनाएका छन् । यी फिल्म आदि पनि अहिले बनेका छन्, त्यसैले बाबालाई पनि सम्भाउन सहज हुन्छ । बेहदको सारा ड्रामा तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ । मूलवतन, सूक्ष्मवतन अरू कसैको बुद्धिमा हुन सक्दैन । तिमी जान्दछौ— हामी आत्माहरू मूलवतनका निवासी हौं । देवताहरू हुन् सूक्ष्म वतनवासी, त्यसलाई फरिस्ता पनि भन्दछन् । त्यहाँ हाड मासुको पिञ्जडा हुँदैन । यो सूक्ष्मवतनको पार्ट पनि थोरै समयको लागि हो । अहिले तिमी आउँछौ-जान्छौ फेरि कहिल्यै जाँदैनौ । तिमी आत्माहरू जब मूलवतनबाट आउँछौ तब सूक्ष्मवतन भएर आउँदैनौ, सीधै आउँछौ । अहिले सूक्ष्मवतन भएर जान्छौ । अहिले सूक्ष्मवतनको पार्ट छ । यो सबै रहस्य बच्चाहरूलाई सम्भाउनुहुन्छ । बाबा जान्नुहुन्छ, हामी आत्माहरूलाई सम्भाइरहनुभएको छ । साधु-सन्त आदि कसैले पनि यी कुरालाई जान्दैनन् । उनीहरूले कहिल्यै यस्तो कुरा गर्न सक्दैनन् । बाबा नै बच्चाहरूसँग कुरा गर्नुहुन्छ । विना अङ्ग त कुरा गर्न सक्नुहुन्न । भन्नुहुन्छ— म यस शरीरको आधार लिएर तिमी बच्चाहरूलाई पढाउँछु । तिमी आत्माहरूको दृष्टि पनि बाबातर्फ जान्छ । यी हुन् सबै नयाँ कुरा । निराकार बाबा, जसको नाम हो शिवबाबा । तिमी आत्माहरूको नाम त आत्मा नै हो । तिमीहरूका शरीरका नाम बदलिन्छन् । मानिसहरूले भन्दछन्— परमात्मा नाम रूपभन्दा अलग हुनुहुन्छ, तर नाम त शिव भन्छन् नि । शिवको पूजा पनि गर्छन् । सम्भन्छन्— एउटा, गर्छन्— अर्कै । अहिले तिमीले बाबाको नाम रूप देश काललाई पनि जानेका छौ । तिमी जान्दछौ— कुनै पनि चीज नाम-रूप विनाको हुन सक्दैन । यो पनि बडो सूक्ष्ममा बुझ्नुपर्ने कुरा छ । बाबा सम्भाउनुहुन्छ— गायन पनि छ सेकेण्डमा जीवनमुक्ति अर्थात् मनुष्य नरबाट नारायण बन्न सक्छ । जब बाबा स्वर्ग स्थापना गर्ने पिता हुनुहुन्छ, हामी उहाँका बच्चा बनेका छौ भने स्वर्गका मालिक ठहरियौं । तर यो पनि बुझ्दैनन् । बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू ! तिम्रो लक्ष्य र उद्देश्य नै यही हो, नरबाट नारायण बन्नु । राजयोग हो नि । धेरैलाई चतुर्भुजको साक्षात्कार हुन्छ, यसबाट सिद्ध हुन्छ— हामी विष्णुपुरीका मालिक बन्नेवाला हौं । तिमीलाई थाहा छ— स्वर्गमा पनि लक्ष्मी-नारायणको तख्तको पछाडि विष्णुको चित्र राख्छन् अर्थात् विष्णुपुरीमा यिनीहरूको राज्य हुन्छ । यी लक्ष्मी-नारायण विष्णुपुरीका मालिक हुन् । त्यो हो कृष्णपुरी, यो हो कंसपुरी । ड्रामानुसार यो पनि नाम राखिएको छ । बाबा सम्भाउनुहुन्छ— मेरो रूप धेरै सूक्ष्म छ । कसैले पनि जान्न सक्दैन । भन्दछन्— आत्मा एक तारा हो तर फेरि लिङ्ग बनाइदिन्छन् । नत्र पूजा कसरी गर्न सकिन्छ ? रुद्र यज्ञ रच्दाखेरि बुढी औंला (अङ्गुष्ठा) समान शालिग्राम बनाउँछन् । अर्कोतिर उहाँलाई अजब सितारा भन्छन् । आत्मालाई देख्ने धेरै कोसिस गर्छन् तर कसैले पनि देख्न सक्दैन । रामकृष्ण, विवेकानन्दलाई पनि देखाउँछन् नि, विवेकानन्दले देखे— आत्मा उहाँबाट निस्किएर मेरोमा समाहित भयो । अब उनलाई कसको साक्षात्कार भएको हुन सक्छ ? आत्मा र परमात्माको रूप त एकै हो । बिन्दु देखे, केही बुझ्दैनन् । आत्माको साक्षात्कार त कसैले चाहँदैन । चाहना राख्छन्— परमात्माको साक्षात्कार गरौं । भनिदिए, ज्योति थियो ममा समाहित भयो । यसमा नै उनीहरू धेरै खुशी हुन्छन् । सम्भिए यही परमात्माको रूप हो । गुरुमा भावना रहन्छ, भगवान्को साक्षात्कार गरे । केही बुझ्दैनन् । हुन त भक्तिमार्गमा कसले सम्भाओस् ? अहिले बाबा बसेर सम्भाउनुहुन्छ— जुन-जुन रूपमा जस्तो भावना राख्छन्, जुन अनुहार देख्छन्, त्यो साक्षात्कार भइहाल्छ । जस्तै गणेशको धेरै पूजा गर्छन् भने चैतन्य रूपमा उनलाई साक्षात्कार हुन्छ । नत्र भने उनीहरूलाई कसरी निश्चय होस् ? तेजोमय रूप देखेर सम्भन्छन्,

हामीले भगवान्को साक्षात्कार गर्नुपर्छ । त्यसैमा खुशी हुन्छन् । यो सबै हो भक्तिमार्ग घट्दो कला । पहिलो जन्म राम्रो हुन्छ फेरि कम हुँदै-हुँदै अन्त्य आउँछ । बच्चाहरूले नै यी कुरालाई बुझ्दछन्, जसलाई कल्प पहिले ज्ञान सम्झाइएको छ उनीहरूलाई नै अहिले सम्झाइरहनुभएको छ । कल्प पहिलाका नै आउनेछन्, बाँकी अरूको त धर्म नै अलग छ । बाबा सम्झाउनुहुन्छ— एक-एक चित्रमा भगवानुवाच लेखिदेऊ । बडो युक्तिले सम्झाउनुपर्छ । भगवानुवाच हो नि— यादव, कौरव र पाण्डव के गर्छन्, त्यसको यो चित्र हो । सोध— तपाईं बताउनुहोस्, आफ्नो पितालाई जान्नुहुन्छ ? जान्नुहुन्न मतलब बाबासँग प्रीत छैन नि, त्यसैले बिप्रीत बुद्धि ठहरिनुभयो । बाबासँग प्रीत छैन भने विनाश हुनेछन् । प्रीत बुद्धि विजयन्ती, सत्यमेव जयते— यसको अर्थ पनि ठीक छ । बाबाको याद नै छैन भने विजयी हुन सक्दैनन् ।

अहिले तिमीले सिद्ध गरेर बताउँछौ— गीता शिव भगवान्ले सुनाउनुभएको हो । उहाँले नै राजयोग सिकाउनुभएको हो, ब्रह्माद्वारा । उनीहरू त कृष्ण भगवानुवाच सम्झिएर सपथ खान्छन् । उनीहरूसँग सोध्नुपर्छ— कृष्णलाई उपस्थित (हाजिर-नाजिर) मान्नुपर्छ वा भगवान्लाई ? भन्छन्, ईश्वरलाई उपस्थित (हाजिर-नाजिर) मानेर सत्य बोल । भुटो भयो नि । त्यसैले सपथ पनि भुटो हुन जान्छ । सेवाधारी बच्चाहरूलाई गुप्त नशा रहनुपर्छ । नशाले सम्झायौ भने सफलता मिल्छ । तिम्रो यो पढाइ पनि गुप्त छ, पढाउने पनि गुप्त हुनुहुन्छ । तिमी जान्दछौ— हामी गएर नयाँ दुनियाँमा यस्तो बन्नेछौ । नयाँ दुनियाँ स्थापना हुन्छ महाभारत लडाईँपछि । बच्चाहरूलाई अब ज्ञान मिलेको छ । त्यसलाई पनि नम्बरवार धारणा गर्छौ । योगमा पनि नम्बरवार रहन्छन् । यो पनि जाँच गर्नुपर्छ— हामी कति यादमा रहन्छौ ? बाबा भन्नुहुन्छ— यो अहिले तिमीहरूको पुरुषार्थ भविष्य २१ जन्मका लागि हुनेछ । अहिले फेल भयो भने कल्प-कल्पान्तर फेल भइरहनेछौ, उच्च पद पाउन सक्नेछैनौ । पुरुषार्थ गर्नुपर्छ उच्च पद पाउने । यस्ता पनि सेन्टरमा आउँछन् जो विकारमा गइरहन्छन् र फेरि सेन्टरमा पनि आइरहन्छन् । सम्झन्छन् ईश्वरले सबै देख्नुहुन्छ, जान्नुहुन्छ । अब बाबालाई के परेको छ जसकारण बसेर उसलाई हेर्नुहुन्छ । तिमी भुटो बोल्छौ, विकर्म गर्छौ भने आफ्नै नोक्सान गर्छौ । यो त तिमीले पनि सम्झन्छौ, कालो मुख गरें भने उच्च पद पाउन सकिदैन । त्यो बाबाले जान्नुभयो भने पनि कुरा त एकै भयो । उहाँलाई के आवश्यकता परेको छ । आफ्नो दिल खानुपर्छ— मैले यस्तो कर्म गरें भने दुर्गति पाउँछु । बाबाले किन बताउने ? हो, ड्रामामा छ भने बताउनु पनि हुन्छ । बाबासँग लुकाउनु भनेको आफ्नो सत्यानाश गर्नु हो । पावन बन्नका लागि बाबालाई याद गर्नु छ, तिमीलाई यही चिन्ता रहनुपर्छ— म राम्रोसँग पढेर उच्च पद पाऊँ । कोही मन्यो वा बाँच्यो, त्यसको चिन्ता होइन । फिक्र राख्नु छ— बाबाबाट वर्सा कसरी लिने ? त्यसैले कसैलाई पनि थोरैमा सम्झाउनु छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) गुप्त नशामा रहेर सेवा गर्नु छ । यस्तो कुनै कर्म गर्नु छैन जसले दिल खाइरहोस् । आफ्नो जाँच गर्नु छ— म कति यादमा रहन्छु ।
- २) सदा यही फिक्र रहोस्— मैले राम्रोसँग पढेर उच्च पद पाऊँ । कुनै पनि विकर्म गरेर, भुटो बोलेर आफ्नो नोक्सान गर्नु छैन ।

वरदानः— कलियुगी दुनियाँको दुःख अशान्तिको दृश्यलाई देख्दा-देख्दै सदा साक्षी वा बेहदको वैरागी भव

यस कलियुगी दुनियाँमा जेसुकै होस् तर तिम्रो कला सदा वृद्धि भइरहोस् । दुनियाँका लागि हाहाकार छ तिम्रा लागि जयजयकार छ । तिमी कुनै पनि परिस्थितिसँग आत्तिदैनौ किनकि तिमी पहिलेबाटै तयार छौ । साक्षी भएर हर प्रकारको खेललाई देखिरहेका छौ । कोही रुन्छ, चिच्याउँछ, साक्षी भएर देख्नमा मजा आउँछ । जसले कलियुगी दुनियाँको दुःख अशान्तिको दृश्यलाई साक्षी भएर देख्छन् उनीहरू सहजै बेहदका वैरागी बन्दछन् ।

स्लोगनः— कुनै पनि धर्ती तयार गर्नु छ भने वाणीका साथै वृत्तिले सेवा गर ।